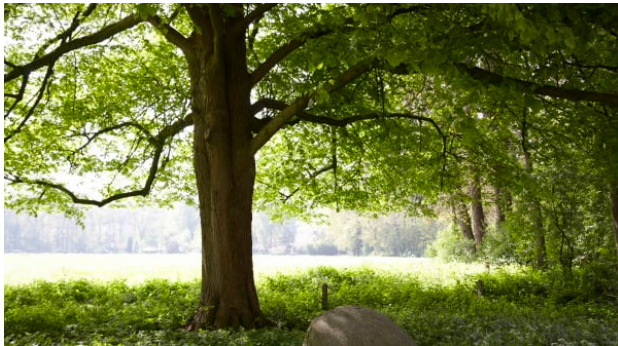

Wandelroute over landgoed de Snippert, tussen Losser en Oldenzaal

Waar: [De Snippert](#)

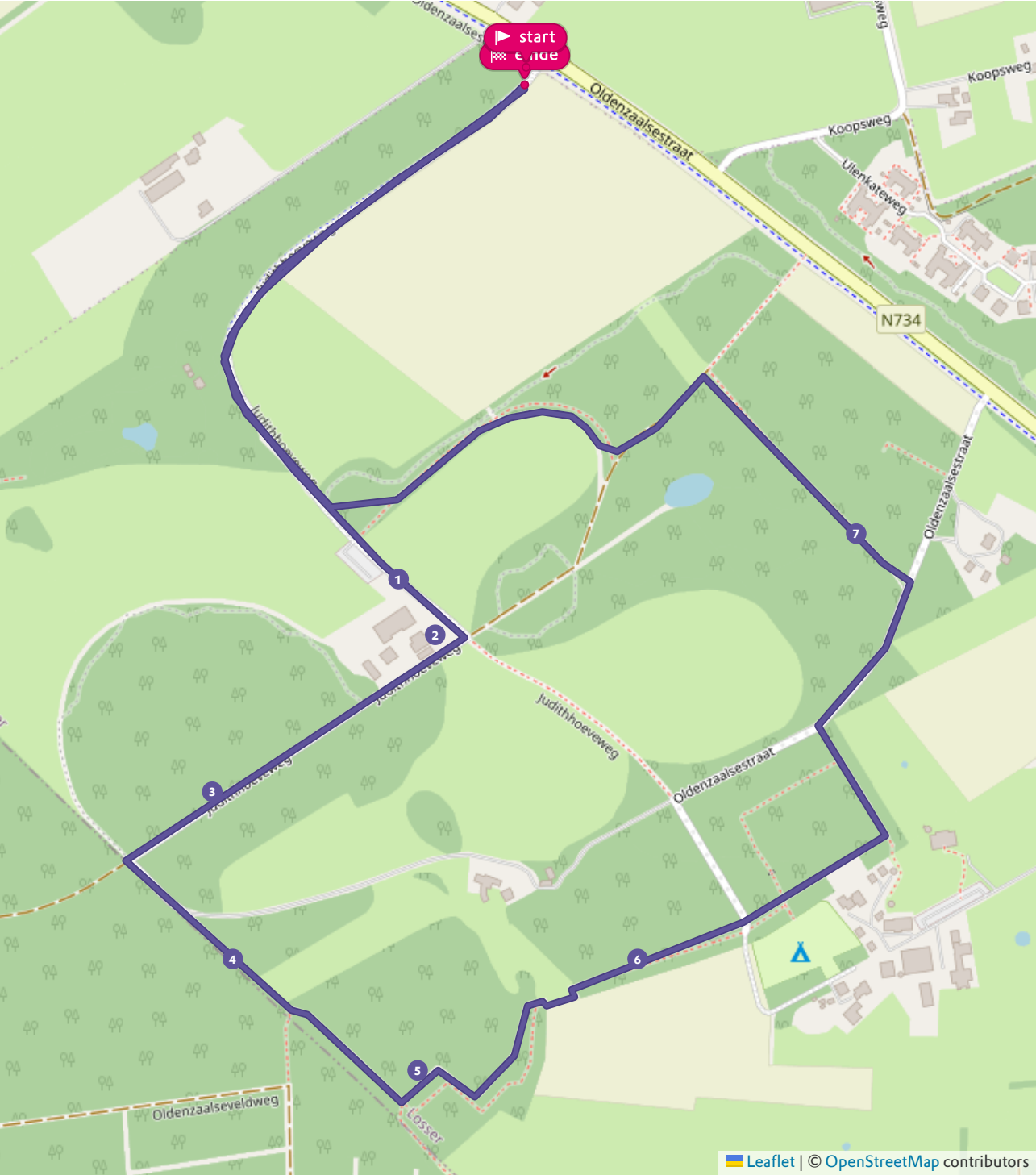
🕒 1 uur 15 🚶 3,8 km

Over de route

Wandel over het landgoed de Snippert, tussen Losser en Oldenzaal. In augustus kleurt de heide prachtig paars, en bij warm weer biedt het bos verkoeling. Ga in de herfst op zoek naar tamme kastanjes en paddenstoelen. Geniet in het voorjaar van de bloeiende rododendrons.

De rondwandeling is aangegeven met groene pijltjes, lengte 3,7 km. De wandelroute duurt ongeveer 45 minuten. Het begin- en eindpunt van de wandeling is de parkeerplaats langs de provinciale weg van Oldenzaal naar Losser, bij hectometerpaaltje 2.1; hier staat ook een informatiepaneel.

Kaart

Waar kun je starten

Parkeerplaats Judithhoeve

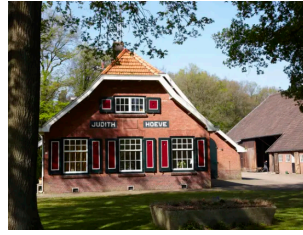
📍 Locatie

Wat kom je onderweg tegen?

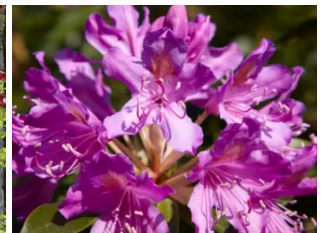
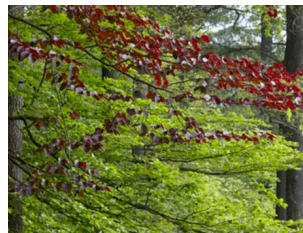
1. Judithhoeve

De wandeling begint op de Judithhoeveweg. De Judithhoeve is genoemd naar de dochter van Helmich Benjamin Blijdenstein. Onder zijn leiding is het landgoed aangelegd met boerderij, akkers en landschappelijk gelegen weilanden, op gronden die door zijn vader, Albert Jan Blijdenstein, waren aangekocht. Evenals zijn vader heeft Helmich Blijdenstein een belangrijke bestuurlijke rol gespeeld in de Nederlandse Heide Maatschappij. In 1919 deed zich een trieste gebeurtenis voor. Op vijftigjarige leeftijd overleed Helmich Blijdenstein. De Heide Maatschappij plaatste een gedenksteen bij de boerderij.

2. Storm

Het gemengde bos aan weerskanten van de laan is ongeveer tachtig jaar oud en bestaat uit grove den, eik, lariks, douglas en tamme kastanje. Als bijvoorbeeld door een storm een open plek in het bos ontstaat, krijgen boomsoorten die hier van nature voorkomen (zoals de eik) de kans zich hier te vestigen. Natuurmonumenten grijpt zo weinig mogelijk in en plant geen bomen aan. Dode bomen mogen blijven liggen of staan en bieden zo voedsel en schuil- of nestelgelegenheid aan vogels en vleermuizen. Langs de lanen en in het bos staan veel rododendrons. Deze dienden als schuilplaats voor het wild waarop de landgoedeigenaar vroeger jaagde en zijn bovendien een lust voor het oog. In mei draagt de plant prachtige paarse bloemen. De Vlaamse gaai, door zijn roep ook wel de papegaai van het bos genoemd, en de groene specht geven aan loofbomen de voorkeur. Met de groene specht, een soort die hier goed vertegenwoordigd is, gaat het de laatste tien jaar een stuk beter. Dit komt onder meer door een beperkter gebruik van bestrijdingsmiddelen. Bovendien zijn de huidige bestrijdingsmiddelen vaak beter afbreekbaar. Hierdoor is het aantal mieren toegenomen en heeft de groene specht meer te eten. Het bos biedt een goede akoestiek voor het vogelgezag, dat begint zodra het licht wordt. De afwisselend hoge en lage tonen van de tjiftjaf en het spottend gelach van de zwarte specht zijn regelmatig te horen. Andere vogels die meedoen aan het gezang zijn winterkoninkje, boomklever, roodborst, merel en zanglijster.

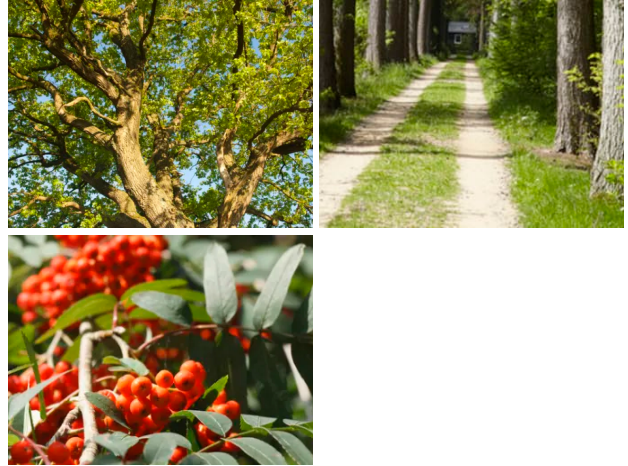
3. Schrale bodem

Het voerakkertje is in het verleden speciaal aangelegd voor het wild, dat zo gemakkelijk aan voedsel kon komen en in goede conditie bleef. Tegenwoordig is het een schraal grasland dat eens per jaar wordt gemaaid. Het maaisel wordt afgevoerd, waardoor het land voedselarm blijft. Er komen specifieke soorten voor als tormentil, liggend vleugeltjesbloem en pijpenstrootje. Ernaast ligt een hooilandje met achteraan wat heide. Door hier eens per twee jaar de begroeiing te maaien en weg te halen, blijft de bodem er schraal. Zo krijgt de heide de kans zich te herstellen.

4. Ruimte voor de eik

Het oudste bos van de Snippert is ongeveer honderd jaar oud. Er staan veel naaldbomen, zoals de sitkaspar die lichtere en scherpere naalden heeft dan de douglas. Door zo nu en dan een boom weg te halen, geeft Natuurmonumenten soorten als eik, beuk, berk en lijsterbes de ruimte en blijft het bos gemengd. Op sommige plaatsen is de begroeiing geplet. Dieren maakten er hun bedje, aan de vorm kun je zien welk dier er heeft gelegen. De plek markeren ze door met hun kop geursporen achter te laten op struikjes rond het 'bed'. Misschien kun je nog wat plukjes reeënhaar achter een takje zien steken.

5. Houtwal

De houtwal vormt een natuurlijke overgang tussen bos en open landschap. Eens in de tien tot vijftien jaar worden de struiken afgezaagd. Vroeger werd het snoeihout gebruikt voor afrasteringen, gereedschap of de kachel. Tegenwoordig wordt gesnoeid om de wal dicht en groen te houden. Vogels en andere kleine dieren vinden hier beschutting en voedsel.

6. Eikenhakhout

Je komt nu bij een eikenhakhoutperceel. Eikenhakhout is een zeer oude vorm van bosbeheer en is in Nederland steeds minder te zien. Door het eikenhakhout in een cyclus van ongeveer 15 jaar te kappen, blijft deze vorm van bosbeheer bewaard.

7. Letterzetter

Opeens sta je op een open vlakte. Hier heeft de letterzetter huisgehouden. De larve van dit insect vreet zich een weg (vaak in de vorm van een letter) onder de schors van de boom, waardoor deze sterft.

Natuurmonumenten heeft hier een aantal aangetaste fijnsparren gekapt om uitbreiding van de letterzetter naar andere percelen te voorkomen. Wanneer je het pad tussen akker en weiland hebt gevolgd, kom je na een stukje bos weer op de Judithhoeveweg. De bewegwijzering staat nu met de rug naar je toe. Wanneer je de weg volgt in de richting vanwaar je bent gekomen, kom je uit bij de parkeerplaats met het informatiepaneel.

